

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΣΚΟΒΕΛΕΦ

Ὁ Σκόβελεφ, ὁ ἔνδοξος αὐτός καὶ νεαρός στρατηγός· περὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ ὁποίου τοσοῦτος ἐγένετο λόγος, ὑπέκυψεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν Μόσχᾳ εἰς θάνατον ὅσον μυστηριώδη, τοσοῦτον αἰφνήδιον.

Ὅταν οἱ ἥρωες ἀποθνήσκουσι πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, ἐρωτῶμεν, διατί, καὶ πῶς ἀπεβίωσαν ;

Ὁ Σκόβελεφ ἦτο ῥωμαλαῖος, ἀνδρείος, ἔξοχος, πλήρης ζωῆς. Πίπτων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐξεπλήρου τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀποθνήσκειν ἐπὶ κλίνης (En la p'ume comme canards), ὡς ἔλεγε ὁ γέρον Montlne εἶνε χλεύη διὰ τοὺς ἄνδρας τοὺς εἰθισμένους νὰ καταφρονῶσι τὸν σίδηρον. Οὐδέποτε ἀνὴρ ὑπῆρξε μᾶλλον θαυμαστῆς τοῦ Σκόβελεφ ἐν ὥρᾳ μάχης. Ἄπαντα-χοῦ, ὅπου ὑπῆρχε κίνδυνος, ἦτο παρών.

Ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ φίλος, ὁ κ. Βερισαγκίν, ὁ ἔξοχος στρατιωτικὸς ζωγράφος, ὅστις τὸν συνώδευε εἰς τὸν Αἴμον, μᾶς ἀπεικονίζει αὐτὸν, ὑψοῦντα τὸ μέγα αὐτοῦ σῶμα ἀπέναντι τῶν τουρκικῶν σφαιρῶν, τῶν συριζόντων ἄνωθεν καὶ γύρω αὐτοῦ, καὶ διερχομένων ἀνὰ μέσου τῶν κνημῶν. Τότε ὁ Σκόβελεφ, ἐπιδεικνύων γενναϊότητα ἐβράδυνε τὸ βῆμα· ἦτο χαρῖεις καὶ εὐπρεπῆς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κινδύνῳ. Τὸ ἐκ κιτρίνης μετὰξιν σημάτιόν του, διάτρητον ἐκ τῶν σφαιρῶν, κατεσχισμένον ἐκ τῆς συμπλοκῆς ὅπερ ἔψαυσα, εὐωδίαζε ἐκ διπλῆς ὀσμῆς, πυρίτιδος, καὶ ἰου. Ἠγάπα τὸν κίνδυνον τοσοῦτον, ὅσον ὁ Μουράτ, τὸν ὁποῖον, καὶ αὐτοὶ οἱ κοζάκοι ἐχειροκρότουν κρατοῦντες τοὺς μικροὺς τῶν ἵππους, μὲ τὴν μακρὰν αὐτῶν χαιτήν, ὅπως τὸν ἴδωσιν ἐπιτιθέμενον. Ἐμίσει τοὺς Γερμανοὺς, ἐξ ἀντιθέσεως χαρακτῆρος. Ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Τζάρου, ἵνα παραστῇ εἰς στρατιωτικὰς τινὰς παρατάξεις ἐν Βερολίνῳ ὁ στρατηγὸς Σκόβελεφ ἐξεδύθη ἐν φορητῇ κλίνῃ, αὐτὸς ὅστις, ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ἔμενε πάντοτε ἐν στολῇ, μὲ τὸ

ξίφος παρά τὸ πλευρόν. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀφίξεώς του ἐν Βερολίῳ εἰς σταθμὸν τινὰ ἐξελέγξεως ὑπάλληλός τις, τῷ ἐζήτησε τὸ εἰσιτήριόν του.

Ἐκοιμώμην, μὲ ἀφύπνισας, ἄφησόν με ἤσυχον !

Τὸ εἰσιτήριόν σας Κύριε !

Δὲν ἔχω καὶ ἐπομένως δὲν θὰ σοὶ δώσω.

Κάλλιστα, καταβῆτε λοιπόν.

Δὲν θὰ καταβῶ, παρά, ἐὰν θελήσω.

Προσέξατε θὰ καλέσω τὴν ἀρχήν.

Ἔπαγε κάλεσον ὄντινα θέλεις· καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ διευθυντῆς τοῦ σταθμοῦ, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ τῆς ἀστυνομίας, πάντες κατέφθασαν. Καταβῆτε, Κύριε, δὲν ἔχετε εἰσιτήριον τίς εἴσθε ;

Τότε μετὰ τῆς κακοτρόπου εὐχαριστήσεως ἵνα ἴδῃ ἀπάσας τὰς κεφαλὰς ἀποκαλυπτομένας ἐνώπιόν του, καὶ τὰ μέτωπα κλίνοντα ὁ στρατηγός, ἀπήντησε μετὰ ὕψους ὑπερηφάνου. Εἶμαι ὁ στρατηγός Σκόβελεφ ἀπεσταλμένος τοῦ Τσάρου, καὶ προσέθηκεν εἰς τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ μετὰ δεικτικότητος, ἐπεθύμουν νὰ εἶπω εἰς τοὺς ἐμοὺς Πρώσσοις ὅτι ἐν τῷ τόπῳ μου ὀνομάζομαι Σκόβελεφ ἢ ἐμπροσθοφυλακή.

Ἐνθυμούμεθα τοὺς ἐν Παρισίους λόγους του, τοὺς τοσοῦτον κροτήσαντας. Ὁ στρατηγός ὤφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια. Ὅταν δὲν ἐμάχετο ἔγραφεν. Ἀφῆκε σωρὸν σημειώσεων θαυμασίως συντεταγμένων περὶ τῶν μαχῶν ὧν μετέσχε, περὶ τῶν εἰσακτέων στρατιωτικῶν μεταρρυθμίσεων, περὶ τῶν στολῶν τοῦ ἐφοπλισμοῦ, τῆς τροφῆς τοῦ στρατοῦ κ.τ.λ. Ἦτο νυμφευμένος, καὶ διαζευγμένος, ὁ γάμος αὐτοῦ διήρκεσεν ἐπὶ τρεῖς μόνον ἡμέρας. Φοβερόν τι δυστύχημα τῷ ἐπηκολούθησε, ἡ δολοφονία τῆς μητρὸς του, ἐν ἐνέδρῳ παρά τινος ἀξιωματικοῦ, ὅστις, ἵνα διαφύγῃ τὴν δικαιοσύνην νῦτοκτόνησεν. Ὁ συμπαθὴς στρατηγός ὁ οὐδὲν φοβούμενος ἔκλαυσε τότε ὡς παιδίον.

Φρικίασιν αἰσθάνεται ὁ βλέπων, τὸν Σκόβελεφ κλαίοντα, ἔλεγε εἰς τῶν φίλων του.

Ἄγαθόν, καὶ εὐφυὲς μειδιάμα, ὕψου ἐνίοτε τὸν μακρὸν ξανθὸν πώγωνά του στρατιώτου τούτου, ὅστις διελογίζετο νὰ πέσῃ ἢ-

μέραν τινα ἐκ τοῦ ἵππου αὐτοῦ ἐν νίκη καὶ θριάμβῳ. Ἐν τούτοις ἀπέθανεν ἐπὶ κλίνης ἐν Νοσοκομείῳ.

Παραθέτομεν ὧδε, τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του, ἣν ἔγραψε τρεῖς μόλις μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅτε ἀφῆκε τοὺς Παρισίους.

Φίλτατε κύριε.

Ἄναχωρῶ περίλυπος, ὅτι ἔλειψα ἐκ τῆς συνεντεύξεως ὑμῶν, ἀλλὰ θὰ συναντηθῶμεν πάλιν, καὶ χάρις τῷ Θεῷ, ἐλπίζω ὅτι οἱ ἀγαθοὶ Γερμανοὶ, δὲν θὰ ἐμποδίζωσι πάντοτε τοὺς προτιθεμένους· νὰ ὁμιλῶσιν, οὐδὲ, θὰ γίνωνται ἐμποδὸν μεταξὺ τῶν ἐν Παρίσι· φίλων μου, καὶ ἔμοῦ.

ΣΚΟΒΕΛΕΦ.

Φεῦ! δὲν ἔχει πλέον νὰ μισῇ τοὺς ἀγαθοὺς Γερμανοὺς· οὗτοι δὲ, δὲν θὰ φοβῶνται τοῦ λοιποῦ αὐτόν.

Δύγουστο, 1882.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Σ. Π. Σ. Δύο καλλίστων δεσποινίδων τὰ ὀνόματα συγκαταλέγει ἀσμέ-
νως φέτος ἡ «Ποικίλη Στοά» ἐν τῷ πλουσίῳ κύκλῳ τῶν εὐγενῶς συμμε-
τασχουσῶν ἐλλογίμων κυριῶν, τῶν κκ. Αἰκατερίνης Μ. Καζαντζῆ καὶ
Μελπομένης Βαλσαμάκη. Ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη Καζαντζῆ, κόρη μου-
σοτραφῆς καὶ ἄριστα μεμορφωμένη ἐντὸς μικροῦ θέλει φέρει εἰς φῶς
πλήρη τὴν μεταγλώττισιν τοῦ Genie du Cuhistianisme τοῦ γνωστοῦ φι-
λέλληνος καὶ ποιητοῦ Chateaubriand, οὗ περιχοπὴ εἶναι τὸ δημοσιευό-
μενον περὶ Μεταναστεύσεως τῶν φυτῶν. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τι-
νων χωρίων ὑπὸ ἐγκρίτων λογίων ἐπιδοκιμασθέντων, ἡ ὄλη τοῦ ἔργου
ἐπιτυχία ἔσεται πλήρης, καὶ καθ' ὅλα ἀξιόλογος. Τοῦτο ἀγγέλλει μετὰ
πάσης εὐχαριστήσεως ἢ διεύθυνσις τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», χαίρουσα διότι
ἡ ἐργασία τοιοῦτου ἔργου θέλει καταδείξει τὴν φιλοπονίαν καὶ τὸν πρὸς
τὰ γράμματα ἔρωτα τῆς ἀξιολόγου ἡμῶν συνεργάτιδος.

